

community

The New Apostolic Church around the world

04/2021/LV

Kas patiesi ir svarīgākais

*Ievadraksts
Par pestīšanu*

*Dievkalpojums
Svētais Gars kā vadītājs*

*Baznīcas mācība
Vīrieša un sievietes līdztvērtība
(2. daļa)*

New Apostolic Church
International

■ Ievadraksts

- 3 Par pestīšanu

■ Dievkalpojums

- 4 No nekā uz ko jaunu -
Svētais Gars kā vadītājs

■ Reģionālā daļa

- 10 Apustuļa Otena
dievkalpojums Rīgā
- 11 Jaunpils draudzē svētā ūdens
kristība

■ Bērnu stūrītis

- 12 Ābrahāms lūdz par Sodomu
- 14 Vizīte pie Tabitas Temā (Gana)

■ Doktrīna

- 16 Vīrieša un sievietes līdzvērtība
(2. daļa)

| Par pestīšanu

Mīļie ticības brāļi un māsas, kas patiesi ir svarīgs? Šis jautājums tiek bieži uzdots dzīves laikā. Un tam bieži seko atbilde: koncentrēsimies uz būtiskāko!

Arī Jēzus mācekļiem tas bija jābūt: viņiem, lai vēsts, kuru tie sludināja, nonāktu līdz cilvēkiem, bija jākoncentrējas uz svarīgāko, būtiskāko. Visu pārējo, kā, piemēram, jūdu uzskatus par apgraizīšanu vai t.s. tīrības baušļiem, tiem vajadzēja atmet, lai sasniegtu cilvēku sirdis. Jo tas nebija vajadzīgs pestīšanai.

Tas pats ir spēkā arī mums šodien. Mums ir jānes tālāk vēsts visiem cilvēkiem par pestīšanu Jēzū Kristū. Un tas var notikt tikai tad, ja mēs koncentrēsimies uz pašu būtiskāko. Viss, saistīts ar mūsu personību, vēsturi un kultūru, nav svarīgs attiecībā uz pestīšanu. Tas ir jāatdala, ja mēs vēlamies nodot tālāk cilvēkiem Jēzus Kristus pestīšanas mācību. Apstākļi var mainīties, taču vēsts par pestīšanu nemainās, tā paliek tāda, kādu to sludināja Jēzus Kristus.

Arī, raugoties uz mūsu baznīcu, ir svarīgi, lai mēs apzinātos, kas ir būtiski attiecībā uz pestīšanu. Mēs nevaram piespiest citus dzīvot tā, kā dzīvojam mēs. Te tiek runāts par to, lai

Attēls: Starptautiskā Jaunapustuliskā baznīca

visi varētu piedzīvot Dievu, kā mēs to piedzīvojam. Tas ir pats svarīgākais!

Ar sirsnīgiem sveicieniem, jūsu

Žans Luka Šneiders

No nekā uz ko jaunu – Svētais Gars kā vadītājs

Baznīca Cīrihē-Zēbahā (Šveice) bija pakļauta Corona vīrusa ierobežojumiem, tāpēc ticīgie visā pasaulē izmantoja telefonus, Youtube un citas iespējas, lai attālināti varētu piedalīties dievkalpojumā.

Attēls: Bernhard Holdener

Romiešiem 8, 14

*Jo visi, ko vada Dieva Gars,
ir Dieva bērni.*

Mani mīļie brāļi un māsas, kaut arī mēs šos Vasarsvētkus svinam neierastā veidā, mēs tomēr ievērosim skaisto un mums mīlo tradīcijas un iesāksim ar lasījumu no Bībeles. To nolasis mūsu tulsks.

Lasījums no Joēla 3, 1.2 un Efeziešiem 3, 14–21:

Un tad notiks, ka Es izliešu savu Garu pār visu miesu un radību un jūsu dēli un jūsu meitas pasludinās nākamās lietas, jūsu vecaji redzēs atklāsmes sapņos, bet jaunie redzēs parādības. Arī pār kalpiem un kalponēm Es izliešu tais pašās dienās savu Garu.

Tādēļ es loku savus ceļus tā Tēva priekšā, no kā ikviens cilts debesīs un virs zemes dabūs savu vārdu, lai viņš savā bagātībā un varenībā jums dotu savu garu un liktu pieaugt jūsu iekšējam

cilvēkam, un lai Kristus, jums ticību turot, mājotu jūsu sirdīs, un jūs iesakņotos un stipri stāvētu mīlestībā, ka līdz ar visiem svētajiem jūs spētu aptvert, kāds ir platums, garums, augstums un dziļums, un izprastu Kristus mīlestību, kas ir daudz pārāka par katru atziņu, un, ar to piepildīti, iegūtu visu Dieva pilnību. Bet viņam, kas darbodamies mūsos ar savu brīnišķo varu, spēj darīt daudz vairāk par visu, ko lūdzam vai saprotam, lai ir gods draudzē un Kristū Jēzū uz audžu audzēm mūžu mūžos. Amen.

Mani mīļie brāļi un māsas, kā jau pieminēju, mēs nevaram šos Vasarsvētkus svinēt ierastā veidā. Vēl pagājušajā gadā es nevarēju iedomāties, ka mēs vēlreiz piedzīvosim Vasarsvētkus kā iepriekš līdzīgā veidā. Visa gada garumā pasaulē, baznīcā un arī mūsu personīgajā dzīvē notika tik daudz dažādu lietu, par kurām mēs nevaram rast izskaidrojumu. Mēs nebijām tam sagatavojušies; tas notika pavisam negaidīti, un mēs jautājam sev, kāpēc Dievs to visu ir pieļāvis. Un man jums ir pavisam godīgi jāsaka: mēs nezinām; es nezinu, neviens to nezina. Mēs nevaram saprast Dievu. Taču mums ir jāuzticas Viņam, un mēs esam apņēmušies to arī darīt. Jo mēs pazīstam Dievu un zinām, ka Viņš ir tas, kurš, kā rakstīts lasījumā no Bībeles, „spēj darīt daudz vairāk par visu, ko lūdzam un saprotam” (Efeziešiem 3, 20). Tam mēs ticam un esam par to pārliecināti. Viņš var darīt lietas, kas ir daudz lielākas par mūsu spēju tās izprast; Viņa rīcībai nav robežu.

Viņa mīlestība ir daudz varenāka, nekā mēs spējam iedomāties. „Caur spēku, kas darbojas mūsos” (Efeziešiem 3,20), mēs varam to piedzīvot. Dievs ir mīlestība. Viņš darbojas mūsu pestīšanā, un Viņš darbojas mūsos. Vasarsvētkos Dievs, Svētais Gars atklāja savu klātesamību un savu spēku pavisam nepierastā, iespaidīgā veidā. Mācekļi un visi, kas tajā vietā atradās, dzirdēja rūkoņu, it kā stiprs vējš pūstu, un redzēja uguns mēles. Un pēkšņi tie varēja runāt svešās valodās. Tās bija zīmes lielam spēkam. Arī vēlāk, kad cilvēki saņēma Svētā Gara dāvanu, tos pavadīja spēka pilnas zīmes (Ap. d. 2, 1-4). Zīmes, kuras skaidri liecināja cilvēkiem par Svētā Gara klātesamību un tā spēka pilno darbību.

Šīs iespaidīgās zīmes ilga tikai noteiktu laiku. Svētais Gars arvien vairāk un vairāk darbojas citādā veidā; Viņš sāka darboties to cilvēku, kuri bija kristīti ar ūdeni un apzīmogoti ar Svēto Garu, dvēselēs un sirdīs; un tā tas darbojas arī mums un mūsos. Svētais Gars darbojas mūsos

dvēseles pestīšanas labad. Daļēji mēs varam redzēt šīs iedarbības sekas; jo, kad tas savu iedarbību attīsta, izmainās mūsu izturēšanās. Svētais Gars darbojas savā baznīcā, un līdz ar to mainās ticīgo izturēšanās veids.

Svētā Gara otra darbības puse nav redzama: Tas svētī un attīra mūs. To mēs nevaram redzēt; to redz tikai Dievs. Taču mēs varam paļauties, ka Svētais Gars darbojas ar savu spēku katrā no mums.

Svētais Gars vēlas dāvat mums dvēseles pestīšanu. Daudzi cilvēki, kuri ar kristīgo ticību neko nevar iesākt, nepiekrīt šim uzskatam par dvēseles pestīšanu; piemēram, viņi saka: „Jūs jau gribat tikai vienu - lai jūsu baznīcas piederīgie paliktu baznīcā, ka tiem jātiec glābtiem, jo dzīve uz zemes ir briesmīga un ciešanu pilna. Tāpēc cilvēki nāk uz baznīcu, lai izbēgtu no ciešanām un bēdām.” Citi saka: „Jūs sakāt cilvēkiem, ka tie ir ļoti slikti, ka Dievs tos sodīs. Un vienīgais ceļš, kā izbēgt no soda, ir kļūt ticīgam.” Bet mīļie brāļi un māsas, tas nav mūsu priekšstats par pestīšanu; mēs tiecamies pēc pavisam citas pestīšanas.

Kristus ir mūsu nākotne. Mūsu pestīšana balstās tajā, lai mēs kļūtu līdzīgi Kristus būtībai. Mēs vēlamies kļūt kā Viņš; tas ir mūsu mērķis; tā ir mūsu pestīšana, uz kuru mēs balstāmies. Jēzus bija bezgrēcīgs, Viņa sirdī vienmēr bija miers, Viņš visu panāca bez spēka pielietošanas. Neatkarīgi no tā, kas notika, Jēzus kontrolēja sevi. Viņš bija spējīgs milēt pilnībā. Tas ir mūsu mērķis. Mēs vēlamies līdzināties Jēzus būtībai, lai varētu pilnībā milēt savu līdzcilvēku, kontrolēt sevi, pārvarēt ļaunumu bez vardarbības un nest savās sirdīs pilnības mieru.

Mūsu pestīšana ir nevis bēgšana no kaut kā, bet gan mūsu pilnības sasniegšanas nobeigums. Un tieši te pastāv Gara darbs mūsos. Svētais Gars darbojas mūsos, lai mēs kļūtu līdzīgi mūsu Kungam. Dievs, Svētais Gars ir radības Gars, jaunas būtības Radītājs. Caur ūdeni un Gara kristību Viņš radīja mūsos kaut ko pavisam jaunu. Mēs piedzimām no jauna, lai kļūtu par jaunu būtību Kristū, tas ir varens Svētā Gara darbības rezultāts.

Svētais Gars ir spēka Gars. Viņš dāvā mums spēku, lai mēs varētu līdzināties Jēzum. Ikvienam, kurš ir saņēmis Svētā Gara dāvanu, ir dota iespēja. Tā ir ķīla, lai kļūtu līdzīgi Jēzum. Par to nav nekādu šaubu. Svētais Gars ir spēka Gars, bet šo spēku Viņš lieto pavisam maigā veidā; Viņš

Viņa mīlestība ir varenāka, nekā mēs varētu to iedomāties.

nepiespiež mūs kaut ko darīt, bet gan tikai vada, lai mēs varētu iet pareizo ceļu. Viņš saka, kas mums ir jādara un kas nav, bet izšķiršanos par to Viņš atstāj mūsu ziņā. Svētais Gars ir spēka Gars, taču tas ir maigs spēks. Viņš sniedz mums norādes, Viņš vada un virza mūs pretī skaistajam ticības mērķim.

Svētais Gars ir arī kustības Gars. Viņš vēlas, lai mēs kustētos uz priekšu; arī uz to Viņš mūs nespiež, bet gan tikai motivē. Viņš atklāj mums Jēzus Kristus godību un Dieva mīlestību. Viņš rada mūsos vēlmi palikt kopībā ar Dievu. Viņš atklāj mums to, kāda nākotne mūs sagaida, un mudina mūs iet uz priekšu. Viņš atklāj Kristus būtību un pieprasa, lai mēs strādātu tālāk ar sevi, un saka mums: „Tu to vari! Ej uz priekšu, kusties, nepaliec stāvam!” Svētais Gars ir virzības Gars.

Svētais Gars ir radišanas, spēka un kustības Gars: ļauj Svētajam Garam sevi vadīt un virzīt! Seko tā atklāsmēm! Ja tu darīsi to, ko Viņš saka, varēsi kļūt līdzīgs Jēzum. Par to nav nekādu šaubu. Ar Viņa spēku mēs varēsim to panākt.

*Mūsu pestīšana
nav bēgšana no
kā ļauna, bet gan
mūsu pilnīgošana un
pabeigšana!*

Es saku, ka Svētais Gars ir jaunās radības Radītājs; šai aspektā es vēlos mazliet tuvāk to aplūkot. Ko nozīmē būt Radītājam? Svētais Gars rada lietas, kuras pirms tam neeksistēja. Radītājs rada ko pavisam jaunu, kas līdz šim bija nepazīstams, jo neeksistēja, un turklāt Radītājs to spēj radīt no nekā. Tā Dievs radīja pasauli – no nekā. Tas ir kaut kas, ko mēs nespējam saprast; cilvēkiem nav

iespējams no nekā radīt kaut ko jaunu.

Svētais Gars var radīt ko pilnīgu jaunu: Kristus ligavu. Viņš uzcēla baznīcu un vēlas to pabeigt pilnībā. Tie

Sprediķis tika tulkots un pārraidīts daudzviet pasaulē.

nedaudzie, kuri ieies Dieva valstībā, būs līdzīgi Jēzum. Ja mēs to aplūkojam ar savām acīm, mums ir jāsaka, ka tas vēl tā nav. Redzamā baznīca un tās piederīgie joprojām ir ļoti nepilnīgi. Taču paļausimies uz Svēto Garu, Radītāju, Viņš visu pabeigs; un ja mēs Viņam atļausim sevi vadīt, mēs varam piedalīties šī jaunā radījuma veidošanā. Ja mēs patiesi ļausim sevi vadīt Svētajam Garam, mēs būsim spējīgi pārvarēt dažādas atšķirības; tad mēs būsim spējīgi piedot un arī samierināties; tad mēs spēsim viens otru milēt un viens otram kalpot. Neļausim sev atņemt drosmi, ka šodien vēl tā nav. Baznīca tiks vesta uz savu nobeigumu, un tad tā būs tāda, kādu Kristus to vēlas redzēt. Atļausim Svētajam Garam vadīt sevi, un tad katrs varēs dot savu artavu šim jaunajam radījumam, šīs brīnišķīgās baznīcas būvniecībai, kas atbilst Kunga gribai. Svētajam Garam ir vara radīt jaunas lietas, kuras mēs pirms tam neesam pazinūši.

Pagājušos mēnešos daudz kas ir noticis. Es to zinu no daudziem brāļiem un māsām, kuru dzīve ir pilnīgi izmainījusies. Kāds mīļotais cilvēks ir nomiris, kāds bijis smagi slims, kāda dzīvē notikušas negaidītas pārmaiņas, arī pandēmijas izraisīto seku dēļ. Un nu cilvēks atrodas pavisam jaunā situācijā, kurai tas nebija sagatavojies. Daudzi pazaudēja vienā mirklī visu, ko bija gādājuši gadiem ilgi. Un viņi tagad nezina, kā lai tiek galā ar radušos situāciju.

Paļausimies uz Svētā Gara spēku! Kaut arī ir izveidojusies pavisam jauna, nepazīstama situācija, Viņš sagatavos ceļu, svētīs un mierinās. Viņš atradis ceļu un līdzekļus, lai svētītu tevi, lai atdotu tev mieru un pat prieku. Šī jaunā situācija nebūs šķērslis tavai glābšanai, tavai pārveidošanai pēc līdzības Jēzum. Paļaujies uz Radītāja, Svētā Gara varu pār visu, Viņš visu novedīs līdz galam.

Es zinu daudzus brāļus un māsas, kuri ir noskumuši, ka nekas nav mainījies. Es domāju par tiem visiem, kuri dzīvo ārkārtīgi grūtos apstākļos. Tiem ir jādzīvo vardarbīgā un kriminālā vidē, apstākļos, kurus mēs Eiropā nemaz nevaram iedomāties. Tie tiecas pēc pārmaiņām, vēloties mazliet vairāk miera, mazliet mazāk nedrošības, taču nekas nav mainījies. Brāļi un māsas, es apzinos jūsu situāciju! Es dalos jūsu ciešanās. Bet es vēlos jums ieteikt paļauties uz Svētā Gara spēku. Savā darbībā Viņu neierobežo ārējie apstākļi. Arī šajās briesmīgajās situācijās, kuras nav mainījušās, Viņš var tevi glābt. Viņš var tev sagatavot ceļu, kurā tu vari tikt svētīts, kurā tu vari saņemt mieru un prieku, pat visbriesmīgākajos apstākļos. Atļauj Viņam tevi iedvesmot un mierināt.

Es domāju arī par brāļiem un māsām, kuri cer uz situācijas uzlabošanu baznīcā. Viņu vēlme ir, lai viņiem būtu

vienkārša baznīcas ēka, pavisam vienkārša - četras sienas un jumts, varbūt nedaudz krēslu zālē un tualete. Savos sapņos viņi vēl vēlētos kādu instrumentu, lai dievkalpojumā varētu arī muzicēt. Viņi gaida to jau gadiem ilgi, taču nekas nenotiek. Es zinu, ka vēl paies daudzi gadi, līdz šīm draudzēm varēs piederēt vienkāršas baznīcas ēkas, un vispār - vai tas patiešām vēl notiks? Es zinu, ka jūs esat vilušies. Es zinu, ka jūs dažreiz esat sašutuši un dusmīgi. Taču es apsolu, ka mēs kā baznīca darīsim visu, lai tas notiktu. Taču mums ir jāpaliek realīstiem. Tam ir vajadzīgs laiks - gadu desmiti. Neaizmirstiet, ka Svētā Gara darbību neierobežo pašreizējie apstākļi. Viņš savu līgavu var sagatavot un pilnveidot arī zem vienkārša liela koka, kas dod ēnu saulē vai pasargā no lietus. Viņa spēks tur ir tikpat liels kā lielā, skaistā baznīcas ēkā. Ļausim sevi vadīt Svētajam Garam; Viņš dāvās mums prieku, mieru un pestīšanu.

Citās zemēs mums jātiek galā ar jaunu, neparastu situāciju. Mums tur bija daudz draudžu, gandrīz katrā ciemā, un daudz brāļu un māsu. Pēc mūsu izpratnes tam tā vajadzēja būt arī turpmāk, baznīcai bija jāpieaug, brāļu un māsu skaitam palielinoties. Mums bija daudz bērnu, kuriem atkal būtu daudz bērnu. Tā mēs domājam - viss turpinās pieaugt.

Taču realitāte izvērtās pavisam citāda. Mēs atskatāmies ar skumjām un nostalgiju pagātnē: „Tu taču zini, cik daudz draudžu mums ir bijis. Tu taču zini, cik daudz mums bija jauniešu.” Visiem tiem, kuri cieš šīs jaunās situācijas dēļ, - amatnesējiem, priekšstāvjiem - es vēlos teikt: es pazīstu šīs domas, es pazīstu šīs sāpes. Ļausim sevi iedvesmot Svētajam Garam. Viņš motivē mūs rīkoties tālāk. Nedomājiet tikai par pagātni! Paļaujieties uz Radītāju, Viņš sagatavos jaunu ceļu, lai svētītu mūs un dotu mums mieru un prieku. Ļausim sevi vadīt šim Garam. Viņš pabeigs savu darbu!

Es arī zinu, ka daudzi baidās no tā, ka mūsu baznīca atrodas revolūcijas priekšā, tāpēc viņi nejūtas labi. Taču nepastāv nekādas briesmas. Mēs vēlamies sekot Svētajam Garam, Viņš radīs jaunas lietas, kuras pirms tam nebija. Neaizmirstiet: Svētais Gars ir vienots ar Tēvu un Dēlu, tas nerunā pats no sevis, bet gan izskaidro mums Jēzus mācību, Dieva Dēla mācību. Viņš vienmēr darbosies Jēzus Kristus dotā evaņģēlija ietvaros. Viņš darbosies tā evaņģēlija ietvaros, kas ir Jēzus Kristus, Dzīvā Dieva Dēla, mācība; Viņš darbosies baznīcas, kuru nodibināja Jēzus Kristus, ietvaros - ar sakramentiem un apustulātu, kurus ir devis pats Jēzus Kristus. Tas ir Viņa darbs, un Viņš to

Apriņķa apustulis Mihaels Deppers (pa kreisi, Kongo Demokrātiskā Republika - Rietumi) un apriņķa apustulis Leonards R. Kolbs (pa labi, ASV) papildina pirmapustuļa sprediķi.

paveiks. Svētais Gars ir kā viens vesels ar Tēvu un Dēlu. Ļausim sevi vadīt šim Garam. Tas novedīs savu baznīcu līdz nobeigumam un pilnībai.

Vēl kāda doma: mēs varam dot katrs savu artavu Dieva darba nobeigumam, sludinot evaņģēliju. Arī te mēs esam spējīgi paveikt to, kas vēl neeksistē. Svētā Gara pamudināti, mēs neesam pilnībā saistīti ar to, kas jau eksistē. Dažkārt mēs domājam, ka mums būtu jārunā par Jēzu tikai ar kristiešiem. Bet padomāsim par pirmajiem kristiešiem: tie sludināja evaņģēliju pagāniem un jūdiem. Šiem cilvēkiem bija pavisam cits priekšstats par Dievu, dzīvi un pestīšanu. Ja mēs ļausim sevi iedvesmot Svētajam Garam, mēs varēsim paveikt vēl lielākus darbus. Mēs varam sludināt evaņģēliju tiem cilvēkiem, kuri nemaz netic Dievam, kuriem ir cita ticība, cita reliģija, un runāt ar tiem par Jēzu. Mums nav jābalstās domā, ka tie neuzņems mūsu evaņģēliju, liecību tikai tāpēc, ka viņi nav kristieši. Ļaujiet sevi vadīt Svētajam Garam! Kādi to pieņems, daudzi nepieņems, bet tā nav mūsu atbildība. Lai mums ir drosme sekot Svētā Gara iedvesmai un sludināt visiem evaņģēliju! Tā ir šo Vasarsvētku vēsts. Mūsu mērķis ir kļūt līdzīgiem Jēzum Kristum. Un tas ir Svētā Gara darbs; Viņš vēlas mūs pārvērst, darboties mūsos. Viņš ir radīšanas, spēka un kustības Gars. Mēs vēlamies paļauties uz Viņu un ļaut Viņam vadīt mūs. Viņš vienmēr atradis ceļu, lai dāvātu mums mieru, prieku un pestīšanu.

PAMATDOMAS

- Dievs izglābs tos, kuri ļaus sevi vadīt Svētajam Garam.
- Svētais Gars sniedz cerību un palāvību.
- Viņš mudina mūs rīkoties gan mūsu, gan citu cilvēku pestīšanas labā.
- Viņš dara mūs spējīgus veidot to, kas vēl neeksistē.

I Apustuļa Otena dievkalpojums Rīgā

Apustulis Otens pie altāra

Attēls: Latvijas Jaunapustuliskā baznīca

▲ Pirms svētās apzīmogošanas

◀ Rīgas draudzes jaunie diakoni

27.augustā, piektdienas vakarā, Rīgas baznīcā notika apustuļa Otena dievkalpojums, kurā viņš kalpoja Rīgas un Siguldas draudžu brāļiem un māsām ar vārdu no Mateja evaņģēlija: „Bet dzenaties papriekšu pēc Dieva valstības un pēc viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.” Šajā dievkalpojumā apustulis runāja par to, ka bieži vien cilvēki savā dzīvē par galveno uzskata nepieciešamību sasniegt tikai un vienīgi pasaulīgos mērķus. Apustulis akcentēja, cik cilvēkiem ir svarīgi savā dzīvē noteikt prioritātes, pārdomājot, vai cilvēkam būtu jāticē tikai pēc materiālajām vērtībām vai tomēr pirmajā vietā jāliek garīgās vērtības, rūpes par nemirstīgo dvēseli un gatavošanos Kristus atnākšanai. Šajā dievkalpojumā tika apzīmogotas četras dvēseles no Rīgas draudzes

Šajā dievkalpojumā apustulis Otens iecēla diakona amatā divus ticības brāļus no Rīgas draudzes – Artūru Kozuli un Artūru Eglīti. Apustulis uzsvēra, ka diakona amats bija nozīmīgs pirmbaznīcā un tas ir svarīgs arī tagad. Šis amats arī nes atbildību par dvēseļu aprūpi draudzēs. Abi vīri no sirds apņēmas ar pateicību nest šo amatu un pildīt to pēc savas labākās sirdsapziņas. Amats, tā ir žēlastības dāvana no Dieva un Dievs pavadīs ar savu svētību tos arī turpmāk, palīdzot pildīt šo amatu caur Svētā Gara spēku.

I Jaunpils draudzē svētā ūdens kristība

▲ Jaunpils draudzes brāļi un māšas

Pēc ūdens kristībām ►

Šā gada 13.jūnijā Jaunpils draudzē notika dievkalpojums, kur divi bērni Estere Eglīte un Teodors Kozulis saņēma ūdens kristības sakramentu. Viņu vecāki ir uzticami Dieva bērni, kas jau no mazām dienām ir gājuši šo ticības ceļu, un, kad piepildījās laiks, viņi atrada viens otru un izveidoja ģimenes, kurās piedzima abi šie bērniņi - Estere un Teodors. Vecāki apzinājās, ka viņu bērniem ir jāsaņem šis sakraments, lai tie spertu pirmo soli pretī Dieva valstībai un, kad pienāks laiks, saņemtu arī otru sakramentu - svēto apzīmogošanu- Svētā Gara dāvanu, lai no cilvēka bērniem kļūtu par Dieva bērniem un līdz ar to arī par nākamās valstības mantiniekiem. Un tas ir jau noticis, kad apustulis Otens ieradās Rīgā un noturēja dievkalpojumu Rīgas draudzes namā.

Jaunpils draudze šodien

Gadu no gada brāļi un māšas pulcējās Jaunpils Pilī uz dievkalpojumiem svētdienās, kur viņiem kalpoja dažādi

amatnesēji, gan no Vācijas, gan paši vietējie. Un līdz šai dienai palika uzticamo brāļu un māšu kodols. Viņi ar pateicīgām sirdīm uzņēma Dieva vārdu, svin svēto vakarēdienu un paliek sadraudzībā un lūgšanā, arī šajā neparastajā laikā, kurā daudzi ir neziņā par turpmāko. Taču mēs paļaujamies uz mūsu debesu Tēvu, jo Viņš zina, kad tas ir sācijas un kad tas beigsies un Viņš turpinās aprūpēt savus bērnus ar maizi no debesīm, no sava dzīvības troņa un Viņš turpinās sūtīt savus kalpus, lai tie sludinātu Svētā Gara spēkā evaņģēliju un palīdzētu sagatavot apustuļa amatam Kristus ligavu.

ĀBRAHĀMS LŪDZ PAR SODOMU

PĒC 1. MOZUS 18, 16–33

Tīs vīri apmeklēja Sāru un Ābrahāmu Mamrē un pasludināja tiem, ka viņiem piedzims dēls, kaut gan viņi abi bija jau sirmā vecumā. Tad vīri cēlās un devās Sodomas virzienā; Ābrahāms pavadīja savus viesus kādu gabalu. Sodomā dzīvoja Ābrahāma brāļa dēls Lats ar savu ģimeni.

Dievs nevēlējās slēpt no Ābrahāma, ko Viņš grib ar Sodomas iedzīvotājiem izdarīt. Jo Ābrahāmam caur saviem bērniem, mazbērniem un to bērniem tiešām bija jātop par lielu un spēcīgu tautu un jādara tas, ko Dievs viņiem teiks.

Dievs teica Ābrahāmam:

„Sūdzības par Sodomu un Gomoru ir nākušas, ka viņu apgrēcība ir liela un smaga. Es gribu pārliecināties, vai tie ir darījuši tā, kā tās sūdzības nākušas pie manis, visu Es gribu dabūt zināt.”

Vīri devās tālāk, tie bija Kunga eņģeli. Taču

Ābrahāms palika Dieva priekšā un jautāja tam: „Vai Tu tiešām gribi iznīcināt taisno kopā ar bezdievīgo?”

Varbūt atradīsies piecdesmit taisnie šīs pilsētas vidū; vai Tu tiešām iznīcināsi tos?

Nemūžam Tu tā nedarīsi, ka liksi mirt taisnajam ar bezdievi!

Tu taču pasargāsi pilsētu šo piecdesmit taisno dēļ?

Vai tad visas pasaules Tiesnesis nespriestu taisnu tiesu?”

Dievs atbildēja: „Ja Es Sodomas pilsētā atradīšu piecdesmit taisnus, Es saudzēšu visu šo vietu viņu dēļ.” Tad Ābrahāms teica: „Es

esmu uzdrošinājies runāt ar savu Dievu, lai gan es esmu putekļi un pīšļi...

Varbūt pieci iztrūkst no piecdesmit taisniem, vai tad Tu arī šo piecu dēļ izpostītu pilsētu?”

Dievs atbildēja: „Ja atradīšu 45 taisnos Sodomā, Es šo pilsētu pasaudzēšu.”

Ābrahāms turpināja: „Varbūt tiek atrasts tikai četrdesmit taisno?”

Dievs atbildēja: „Tad Es pasaudzēšu šo pilsētu 40 dēļ.”

Ābrahāms piebilda: „Lūdzams, nedusmojies, mans Kungs, ka

es gribu vēl runāt. Kas būtu, ja tur atrastos 30 taisnie?”

Dievs atteica: „Ja atradīšu tur 30, Es to nedarīšu.”

Ābrahāms vaicāja: „Un ja tur atrastos tikai 20?”

Dievs atbildēja: „Es to neizpostīšu arī šo 20 dēļ.”

„Ak, Kungs, nedusmojies uz mani,” lūdza Ābrahāms, „varbūt atrastos tikai desmit taisnie?”

Un Dievs atbildēja: „Es to neizpostīšu šo desmit dēļ.”

Tad tas Kungs aizgāja, un Ābrahāms atgriezās atpakaļ Mamrē.

CIEMOS PIE TABITAS TEMĀ (GANA)

Tā ir mana draudze. Mēs esam kā viena liela ģimene: vienmēr laipni un gatavi palīdzēt ikvienam, kurš nonāk postā. Nesen mēs ieguvām skaistu, jaunu baznīcas ēku.

Mans vārds ir Tabita. Man ir 12 gadu, un es apmeklēju 6. klasi. Kad pieaugšu, es vēlos kļūt par ārsti, lai varētu glābt cilvēku dzīvības. Es un mana ģimene dzīvojam Ganā, precīzāk, Temā.

Tema ir liela pilsēta, kas atrodas netālu no valsts galvaspilsētas Akras. Tema galvenokārt ir pazīstama kā ostas pilsēta, no kuras kakao pupiņas un citas preces tiek vestas ar kuģiem pa visu pasauli. Varbūt jūs jau esat ēduši šokolādi, kura ir pagatavota no Ganā augušām kakao pupiņām.

Blakus kakao kokiem Ganā aug arī tējas krūmi, kafijas augi un daudzgadīgi vārāmie banāni. Atšķirībā no banāniem, kurus jūs pazīstat, vārāmie banāni negaršo saldi. Tos mēs labāk ēdam apceptus, kā uz kodu vai kā piedevu.

Tad to sauc par keleveli. Mēs, ganieši, labprāt ēdam asus ēdienus un sapīparojam banānus ar ingveru, čili un Kajennas pipariem.

Pagājušajā gadā visvairāk laika es pavadīju kopā ar saviem vecvecākiem. Pie viņiem dzīvo arī vairāki mani brālēni un māsīcas. Tā kā es ģimenē esmu vienīgais bērns, es labprāt pavadu laiku kopā ar viņiem. Šajā attēlā jūs redzat mani kopā ar manu mīļāko brālēnu Vivianu.

kājām. Mēs dzīvojam netālu no mūsu baznīcas. Mans vectēvs agrāk bija apriņķa vecākais, un mans tētis kalpo priestera amatā. Vairāki mani radnieki dzied draudzes korī.

Nesen es sāku apmeklēt iesvētāmo apmācību. Kad tapa šis attēls, es vēl apmeklēju svētdienas skolu. Šeit jūs redzat mūs, svētdienas skolas bērnus, kopā ar mūsu apustuļi Benjamin Ohene-Saffo. Vai jūs varat mani atpazīt šajā attēlā?

Es arī labprāt dziedu. Bērnu korī mums ir dziesma, kuru sauc „Amazing Grace”. Mūsu skolotājs izskaidroja mums dziesmas tekstu, un mani ļoti aizkustināja tas, ka drīkstēšu dziedāt šo dziesmu iesvētību dievkalpojumā.

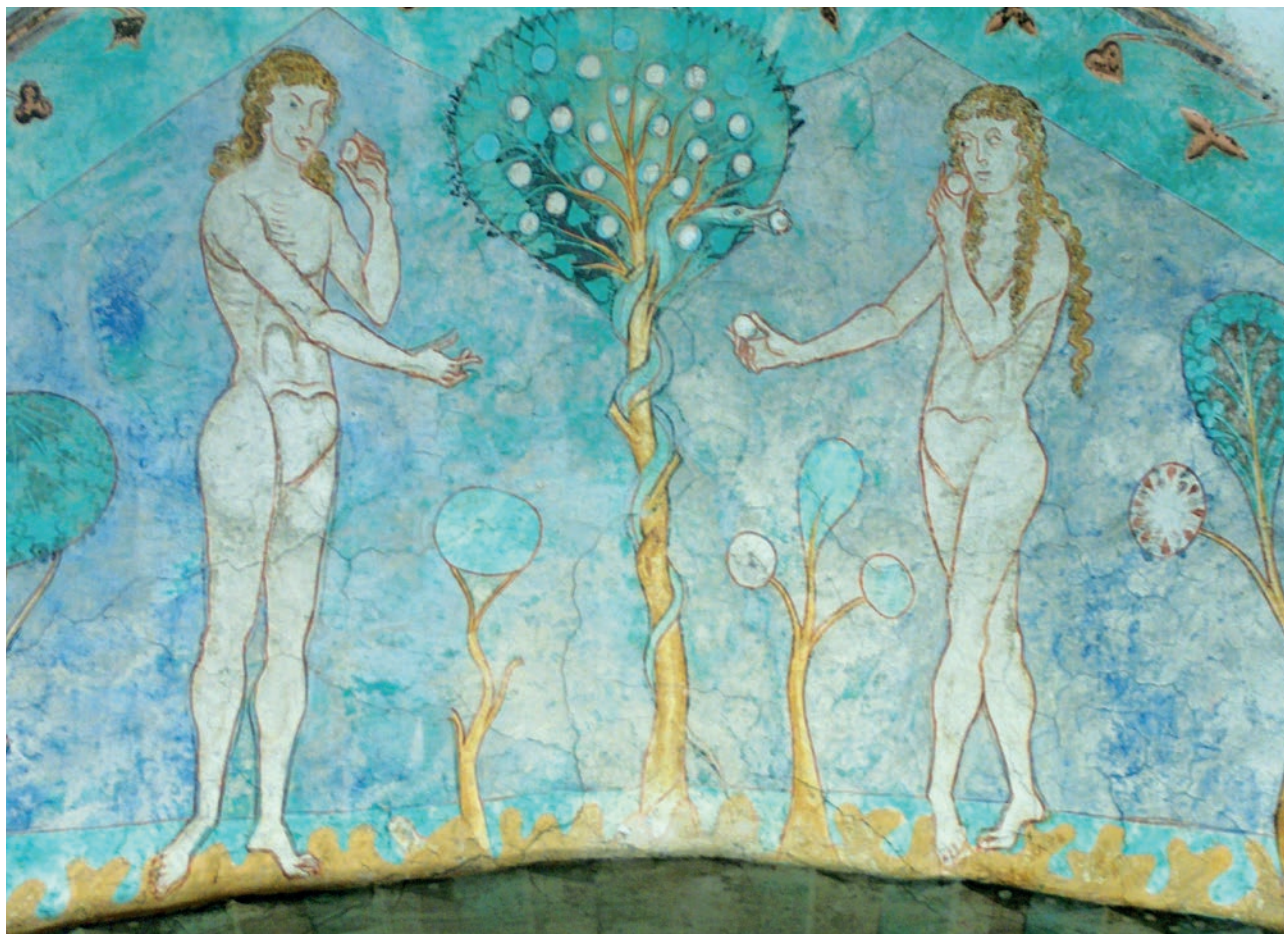

Photo: © Johannes Lüthi - stock.adobe.com

Līdzvērtība starp vīrieti un sievieti (2. daļa)

Šis raksts no apriņķa apustuļu sanāksmes izskaidro un izgaismo Katehismā teikto par cilvēka līdzību Dieva tēlam saistībā ar vīrieša un sievietes līdzvērtību. Pēc tam, kad 1. daļā (Community 3/2021) tika izgaismoti abu radīšanas aprakstu bībeliskie pamati, 2. daļā tiek izskaidroti doktrīnas secinājumi.

Apkopojot pirmo radīšanas stāstu, var teikt, ka Dievs ir radījis ne tikai divus cilvēka dzimumus, bet arī devis tiem līdzvērtību attiecībā uz vīrieti un sievieti. Abi dzimumi kopā ir Dieva attēls, vērtēti ar vienu un to pašu cieņu. Sieviete pakļautība vīrietim pēc Mozus 1 ir apzīmēta kā Dievam nevēlams iedalījums; tā nav Dieva labās gribas daļa.

Arī otrais radīšanas stāsts nepazīst sievietes pakļautību vīrietim. Pēc 1. Mozus 2 cilvēks eksistēja vispirms viens. Viņam pietrūka pretējā dzimuma, kas būtu līdzvērtīgs tam. Pamatojoties uz to, Dievs radīja līdzvērtīgu un līdztiesīgu pretēju cilvēku, lai cilvēks varētu pārvarēt vientulību. Vīrietis un sieviete ir radīti viens otram, lai tie atrastos viens otram blakus un darbotos tā, lai tiem katram būtu laba un cienīga dzīve.

Piezīmes attiecībā uz grēkā krišanu

Baznīcas tradīcijās 1.Mozus 3 kopš Augustīna laikiem grēka vēsture tiek traktēta kā iedzimtā grēka pirmsākums („pirmgrēks”). Turklāt sievietei, kura tika ievilkta sarunā ar čūsku, tiek piedēvēta pavadināšanas loma un tieksme grēkot. Šo uzskatu mēs atrodam jau agrā jūdēismā, kā arī 1.Timoteja 2, 14: „Un Ādams netika pievilts, bet sieva tika pievilta un krita pārkāpumā.” Šeit Ādams tiek attaisnots un visa vaina par baušļa pārkāpumu novelta uz sievu. Bet Pāvils vēstulē Romiešiem 5, 12 izsakās pavisam citādi, viņš runā par cilvēkiem, kuri ir grēkojuši: „Kā viena cilvēka vainas dēļ pasaulē ienācis grēks un ar grēku nāve, un tādā kārtā visu cilvēku dzīvē ienākusi nāve, jo visi ir grēkojuši.” Pie šiem cilvēkiem vīrietis un sieviete pieder vienādā mērā. Abi, Ādams un Ieva, ir atbildīgi par šķiršanos no Dieva, un līdz ar to abi tika vienādā mērā sodīti.

Tam atbilstoši arī mūsu baznīcas Katehismā tiek teikts par cilvēkiem kopā un netiek atsevišķi runāts par vīrieti vai sievieti, kad tiek apskatīts grēkā krišanas fakts. Tas ir cilvēks, prototips visiem cilvēkiem, kuru uzrunāja čūska un uzveda uz nepareiza ceļa: „Caur ļaunā ietekmi cilvēks krita kārdinājumā, un viņā ir vaina, ka tas pārkāpa Dieva doto bausli: grēks ienāca cilvēkā; caur to arī cilvēka nošķiršana no Dieva, kas ir garīgā nāve. Cilvēkam atvērās acis, un viņš redzēja sevi kailu, par ko tas kaunējās (1.Mozus 3,7–10). Kauns ir zīme tam, ka pirmatnējā uzticēšanās Dievam tika noārdīta. Cilvēka nepaklausība noveda pie tā, ka Dievs izslēdza to no iepriekšējās kopības ar Sevi.” (JBK 3.3.3.).

Dieva pilnības attēls

JBK 3.3.2 ir rakstīts ne tikai par vīrieti un sievieti, bet arī par Jēzu Kristu kā Dieva attēlu: „Cilvēka līdzība Dieva attēlam norāda, ka Dievs ir Jēzu Kristū: „Jo Viņš ir neredzamā Dieva

attēls, visas radības pirmdzimtais.” (Kolosešiem 1,15) Jēzus Kristus ir „otrais Ādams” (1. Korintiešiem 15, 45.47), kurā var saskatīt Dieva pilnības attēlu. Tas, ka cilvēks ir radīts pēc Dieva līdzības, tomēr nenozīmē, ka, skatoties uz cilvēka personību, varētu secināt par Dieva būtību, tā tas ir tikai un vienīgi Jēzus Kristus gadījumā. Kristiešiem Kristus ir Dieva būtības attēls kā mēraukla viņu rīcībai, lai tie varētu īstenot savu Dievam līdzīgā attēla būtību darbībā.

Romiešiem 5, 12-19 Ādams un Kristus tiek parādītas kā kontrastējošas būtības: laikā, kad Ādams simbolizē grēku, sodu un nāvi, Kristus simbolizē taisnību, patiesību, žēlastību un dzīvību. Neskatoties uz to, Ādams tiek apzīmēts kā „nākamā Ādama pirtēls” (Romiešiem 5, 14). Ādams kā cilvēks, neskatoties uz savu grēcīgo dabu, norāda uz Kristu, tas ir, uz to, kas reprezentē dievišķās pilnības dzīvību.

Turklāt 1.Korintiešiem 15 iegūst eshatoloģisko jeb nākotnes nozīmi, atklājot „Dieva attēla” nozīmi. Jēzus Kristus, „jaunais Ādams”, ir arī augšāmcēlušo pirmdzimtais. Līdz ar Viņu tiek definēta mirušo augšāmcelšanās, un tiem, kuri tic Viņam, tā kļūst par noteiktību. Tai laikā, kad Ādams ir nācis no zemes un mirst, otrs Ādams, tas ir Kristus, ir nācis no debesīm un dara dzīvus. Matejs Konrāds piezīmē: „Kā zemes cilvēki ir „iezīmēti” ar Ādama īslaicību, tā tie, kas pieder Kristum, būs daļa pie paaugstinātā Kristus būtības.”¹ Augšāmcēlušies saņems garīgo miesu, kas atbilst augšāmcēlušajam Kristum, līdz ar to tiem tiks dota tāda eksistences forma, kurai ir iespējams būt pilnīgā kopībā ar pašu Dievu. Augšāmcēlušies „nesīs debesu cilvēka attēlu”, tas ir, Kristus attēlu, un līdz ar to kļūs pilnīgi Dieva attēla nesēji. Šo domu mēs atrodam arī Pāvila vēstulē Filipiešiem 3, 20.21: „Mūsu piederība ir debesis, no kurienes mēs arī gaidām Pestītāju, Kungu Jēzu Kristu, kas pārvērtīs mūsu zemības miesu, līdzīgu savai miesai, ar spēku, kurā Viņš arī spēj pakļaut visas lietas.”

Mācības sekas

Pamatojoties uz Bībeles liecību, vīrietis un sieviete, sieviete un vīrietis ir līdzvērtīgs Dieva attēls. Martins Bars piebilst, ka 1.Mozus 1 ir „parādīta fundamentālā vīrieša un sievietes, sievietes un vīrieša līdzvērtība, Dievam tos radot”². Ja Katehisms apraksta, ka vīrietis un sieviete ir „atšķirīgi”, te ir domāta to bioloģiskā atšķirība, dažāda dzimums, nevis to kā cilvēku, personu nevienlīdzība. „Cilvēks ir subjekts noteiktā dzimumā, kā arī indivīds ar dažādām spējām un dāvanām: valodu un garīgo brīvību, spēju rīkoties un savu vēsturi, attiecībām ar citiem cilvēkiem un spēju milēt un dzīvot.”² Tātad vīrietis un sieviete ir ar līdzvērtīgu cieņu, kaut arī bioloģiski tie ir dažādi. Domājot par cilvēku kā „Dieva attēlu”, jāatceras par bezgalīgo kvalitatīvo atšķirību

starp Dievu un cilvēku. Katehisms skaidri pasaka, ka nevar Dieva ipašības un tā varenību pielīdzināt cilvēka personībai. To var attiecināt tikai un vienīgi uz Jēzu Kristu, dzīvā Dieva Dēlu (JBK 3.3.2). Ja mēs runājam par cilvēku kā Dieva attēlu, tad tas ir iespējams tikai tad, ja tas notiek skatījumā uz Dievu. Cilvēks kā Dieva attēls var būt atpazīstams un izprotams tikai caur runājošo un atklājošo Dievu. Tikai Dieva atklāsme ir priekšnoteikums izpratnei par cilvēku, viņa radīšanu, būtību un uzdevumiem šai pasaulē.

Par cilvēku kā Dieva attēlu var runāt jēgpilni tikai tad, ja tas būtu, no vienas puses, pilnīgā skatījumā uz Dievu un, no otras puses, izprotams kā dievišķo dāvanu un uzdevumu nesējs un pildītājs. Par to Katehismā ir rakstīts šādi: „Dievs dara spējīgu cilvēku atpazīt savu Radītāju, to mīlēt un slavēt (..)” (JBK 3.3.2)

Nākamajā sadaļā tiks apskatīti daži aspekti par cilvēku kā Dieva attēlu.

„Dieva attēls” – īstenošanās vēsture

Dievs sevi noliek tiešā saistībā ar cilvēku, jo tam ir jāklūst par „attēlu” „pēc mūsu tēla un līdzības”. Tādējādi Dievs sevi nostāda nemaināmās attiecībās ar cilvēku, un cilvēks arī nonāk tādās pašās attiecībās ar Dievu.

- Cilvēks vispirms ir kāda daļiņa no Radītāja pilnības, kas tiek parādīts 1. Mozus 1–2,3. Tas ir radījums pirms grēkā krišanas, par ko ir teikts: „Un Dievs pārbaudīja visu, ko Viņš bija radījis, un, lūk, viss bija ļoti labs.” (1.Mozus 1,31) Tiktāl cilvēks ir spējīgs būt paties un nesabojāts Dieva attēls.
- Tagad cilvēks ir daļa no kritušā radījuma, tas ir, pēc grēkā krišanas, tāpēc tas vairs nevarēja attiecināt uz sevi Dieva attēlu tā pilnībā. Cilvēks ir piesātināts ar dažādiem trūkumiem, kas izpaužas ļaunumā, grēkā un destrukcijā. Tas rada šķēršļus cilvēkam būt patiesam Dieva attēla nesējam visos aspektos un to arī īstenot. Atskatoties uz cilvēka vēsturi ar visiem tā trūkumiem, cilvēks kā Dieva attēla nesējs izskatās pilnīgi nesasniedzams ideāls.
- Cilvēks caur sakramentiem un saistību ticībā ar Jēzu Kristu dzīvo, ļaujoties uz Kristus atnākšanu un jauno radījumu tajā. Cilvēks tiecas kļūt līdzīgāks Jēzum Kristum, kurš ir Dieva pilnības attēls. Ar augšāmcelšanās miesu cilvēks saņems arī līdzību Dievam - vispirms pirmdzimtie un beigās visi, kuriem būs iespēja piedalīties jaunajā radījumā, īstenojoties pilnībai. Līdz ar to bioloģiskais dzimums vairs nespēlēs

nekādu lomu, jo augšāmcelušies savā garīgajā miesā ar Jēzus vārdiem nebūs vairs noteikts dzimums, bet gan „kā eņģeļi debesīs” (Marka 12, 25).

„Dieva attēls” – personība un kopība

Dievs ir Dievs trijās personās. Viņš vienmēr ir bijis kā Es un Tu. Dievs nav vientuļš, bet gan vienmēr ir bijis trijās personās – kā Tēvs, Dēls un Svētais Gars. Šie trīs vārdi atbilst triju Personu kopībai. Patiesi, Tēvs nav tas pats, kas Dēls, un Dēls nav tas pats, kas Tēvs; Svētais Gars nav tas pats, kas Tēvs vai Dēls: jo Tēvs ir liecinātājs, Dēls ir liecību nesošs un Svētais Gars ir tas, kas iziet no abiem (JBK 3.2.4). Trīsvienīgais Dievs ir iekšēji dinamisks, proti, liecinātājs, liecību nesošs un priekšā ejošs. Dieva dinamika atspoguļojas „Dieva attēla” - vīrietī un sievietē. Dieva persona ir pirmavots un garants cilvēka personai.

- Dievs arī darbojas uz ārieni. Tas parādās tanī ziņā, ka Viņš īstenību atspoguļo patiesībā caur savu vārdu. Dievs ir noteikts - to skaidri parāda radīšanas akti, patiesīgums vārdā. Dievs ir ne tikai tas, kurš ar vārdu rada īstenību, bet arī tas, kurš uzrunā savu radījumu. Abos radīšanas cēlieņos Dievs uzrunā savu radījumu, proti, cilvēku. Viņš saka savam attēlam: „Augļojieties un vairojieties! Piepildiet zemi un pakļaujiet to sev.” (1.Mozus 1, 28) Un „No visiem dārza kokiem tu vari pēc patikas ēst” (1.Mozus 2, 16). Uzrunājot Dievs veido attiecības ar cilvēku un cilvēks ar Dievu. Cilvēka personība nav dibināta pašā cilvēkā, bet gan vispirms Dievā. Tāpēc Katehismā ir rakstīts: „Saistībā ar dievišķo uzrunu cilvēks piedalās kā persona – „Tu” Dievs kļūst par „Es” cilvēku.” (JBK 3.3.2)
- Cilvēks ir pakārtots cilvēku kopībai, tāpēc Dievs rada cilvēkam „palīgu, (..) kas atbilst viņam” (1.Mozus 2,18). Ar to, ka sieviete ir vīrietim „palīgs”, nav domāts padarīt vīrieša dzīvi vieglāku, izpildīt daļu no tā darbiem, bet gan šis vārds norāda, ka cilvēks var būt kā cilvēks tikai tad, ja viņam ir kāds pretī. Tikai cilvēkam pret cilvēku, tas ir, vīrietim pret sievieti esot, tiek veidots „Es” un „Tu”. Tas ir būtisks pamats personībai un individualitātei attiecībās. Ja sieviete „atbilst” vīrietim, tad arī vīrietis „atbilst” sievietei, un tam ir šādas sekas: tie viens otram ir nepieciešami, un tiem ir līdzīga būtība un cienīgums.
- Ja cilvēks ir piesaistīts kopībai un tā personība ar to ir saistīta, tad tas der ne tikai vīrieša un sievietes, bet cilvēku kopībai vispār. Jurgens Moltmans par to izvērsti runā: „Viens pats indivīds ir trūkumu pilnā cilvēka būtība, jo tai pietrūkst dievišķā attēla. Tāpat

arī sabiedrība nav šīs personas prioritāte, kaut arī atsevišķam cilvēkam un sabiedrībai kopumā ir daudz kopīgu iezīmju.”³ Tāpēc cilvēki veido partnerattiecības, ģimeni, cilti, tautu un sabiedrību, kas ir papildīta ar attiecībām un saziņu.

„Dieva attēls” – uzdevums valdīt

Katehismā tiek pieminētas vēl dažas „dievišķās īpašības”, kuras cilvēkam kā Dieva attēlam tiek dāvētas. Pie tām ir pieskaitāma arī mīlestība, brīvība un saprāts (JBK 3.3.2). Vīrietim un sievietei ir arī emocionālās un intelektuālās īpašības, kuras sniedz iespēju pildīt doto uzdevumu, valdīt pār radījumu un reprezentēt Dievu šajā radījumā. Uzdevums valdīt ir dots cilvēkam, lai tas saudzīgi apietos ar pārējo Dieva radību. Pat vairāk - cilvēkam ir tā jāpietās ar pārējo radību, kā tas atbilst viņa dievišķajai būtībai, - ar gudrību, labestību un mīlestību (JBK 3.3.2). Nesaudzība, despotisms un tikai savu interešu ievērošana ir pretēja dievišķajai gribai.

Katehismā tiek skaidri akcentēts, ka vīrietis un sieviete ir saņēmuši vienu un to pašu uzdevumu, tas ir, „valdīt pār zemi, proti, to veidot un pasargāt” (JBK 3.3.2). Vīrieša un sievietes valdīšana neatšķiras nekādā veidā, tiem nepieder katram savs noteikts „valdīšanas lauks”, kā to dažkārt pauž tradicionālie uzskati par dzimumu atšķirībām. Nevar būt tā, ka vīrietim valdīšanā ir dota visa plašā pasaule, bet sievietei tā robežojas tikai ar māju, darbu un ģimeni. Kā Dieva attēlam abiem dzimumiem ir dots vienāds potenciāls valdīt un sargāt zemes radījumu, un tiem kopīgi šis uzdevums arī jāveic ar vienādu atbildību un gudrību. Tādējādi nav iespējams katram atsevišķi pildīt Dieva uzdevumu, tas var izdoties tikai kopīgi un solidāri. Valdīšana un pakļaušana atrod savu konkrēto izpausmi savstarpējā abu dzimumu dzīvē vai bērnu audzināšanā. Vīrs un sieva vienādi attiecas pret laulību un ģimenes dzīvi. Un pie tā visa pieder arī kopīgs uzdevums sargāt zemes radījumu, kur vīrietis un sieviete uzņemas atbildību valsts, baznīcas un sabiedrības līmenī. Izvairīties no tā visa, neuzņemoties atbildību par sabiedrību, norobežoties no tās – tas ir pretēji radījuma uzdevumam un arī tuvākā mīlestības bauslim, kas ir dots visiem cilvēkiem. Vīrietis un sieviete vienlaicīgi ir aicināti

atbildēt par tiem uzticēto radījumu, pie kā pieder dzīvnieku un augu valsts pārstāvji, tā izpildot Dieva doto uzdevumu.

Apkopojums

- Vīrietis un sieviete ir līdzvērtīgi Dieva attēli.
- Vīrietis un sieviete ir vienlīdz vajadzīgi viens otram, tie ir līdzīgas būtības un cienīguma.
- Vīrietis un sieviete ir aicināti „valdīt”. Abiem dzimumiem ir vienāds kā uzdevums, tā arī atbildība par radījuma sargāšanu un pārvaldīšanu.
- No Bībeles radīšanas akta nevar secināt, ka vīrietim un sievietei ir dots atšķirīgs valdīšanas vai darbības lauks.
- Izpratne par uzdevumiem vīrietim un sievietei ir atšķirīga, jo tajā atspoguļojas konkrētās sabiedrības sociālās un politiskās attīstības pakāpe.

¹ Konrad, Matthias: Radījums un jaunais radījums Jaunajā Derībā. Schmid, Konrad [Hrsg.]: Radījums. Tübingen 2012.

² Bär, Martina: Cilvēks un Dieva attēls. Vīrieša un sievietes kā Dieva attēla dimensijās. Würzburg 2011 (Erfurter Theologische Studien 101).

³ Moltmann, Jürgen: Dievs savā radījumā. München 1985.

Iespiests

Izdēvējs: Žans Luka Šneiders; Überlandstrasse 243, CH-8051 Čīrihe, Šveice

Izdavniecība: Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg, Vācija

Izdēvējs: Peter Johanning

Kristus – mūsu nākotne
*„Visu savu zūdišanos metiet
uz viņu, jo viņš gādā par
jums.”*

1. Pētera 5, 7

New Apostolic Church
International

